

Overweging 12^e zondag door het jaar - Job 38,1.8-11; Marcus 4,35-41

Dominicuskerk Utrecht – 21 juni 2015 - Leny Beemer

Vorige week zondagmorgen vroeg werden we bij ons thuis opgeschrikt door een alarmerend telefoontje dat een alleenstaand schoonzusje plotseling in het ziekenhuis was opgenomen. De verschijnselen waren zodanig, dat de ambulance haar had meegenomen.

We troffen haar in het ziekenhuis aan bij de spoedeisende hulp met allerlei plakkers en slangetjes op haar lijf. Ze was in totale paniek. Twaalf jaar geleden was haar man met vergelijkbare verschijnselen plotseling overleden en de beelden daarvan spookten door haar geest. Angst kan geen mens zomaar wegpraten. Je kunt alleen maar begripvol luisteren en nabij zijn, maar verder ben je op zo'n moment machteloos.

We kennen allemaal situaties, hetzij van onszelf, hetzij van familie of vrienden om ons heen, waarin een totale ontredde en chaos onoplosbaar lijkt.

Het verhaal van Job, waarvan we vandaag een passage uit een van de laatste hoofdstukken horen, kennen we. Job verliest alles wat voor hem het leven zin gaf: zijn vrouw en kinderen, zijn werk, zijn bezit.... Zijn vrienden blijken uiteindelijk zijn vrienden niet te zijn, want zij kunnen niet geloven, dat Job er zelf niet de schuld van zou zijn dat het zo met hem loopt. Job klaagt God aan over zoveel onrecht en ellende. En eerlijk gezegd is het antwoord, dat God in het verhaal geeft, voor mij ook niet meteen bevredigend. God gaat namelijk niet zozeer in op Job's ellende, maar houdt hem voor, dat God zoveel groter is dan wij kleine mensen zijn. God somt op hoe prachtig zijn schepping is en dat heel de natuur in al zijn kwetsbaarheid altijd weer de kracht laat zien van hernieuwd leven, door pijn en zwakheid heen. Daarmee zegt God als het ware tegen Job: Als mijn schepping deze levenskracht in zich heeft, waarom zou die dan ook niet in jou zijn? Job sputtert nog wel tegen, maar God gaat verder en moedigt Job aan niet bij de pakken te gaan neerzitten, maar op Gods kracht in hem te vertrouwen en zijn leven op te pakken. Uiteindelijk geeft Job zich gewonnen en durft hij verder te gaan. In een epiloog lezen we, dat alles weer goed is gekomen en Job meer dan voorheen voorspoed en geluk heeft gekregen. Happy end.

Alleen over dit verhaal zouden we wekenlang met elkaar in gesprek kunnen gaan. Wij ervaren immers maar zelden, dat alles weer goed komt. In het evangelieverhaal van Marcus is het al niet anders. De storm wordt bezworen en alles loopt goed af, ook al is er nog steeds de angstige vraag, wie die Jezus dan wel is.

Gek genoeg horen we daar, dat Jezus midden in de storm slaapt. Menselijk gesproken niet erg logisch. Ik las in een commentaar, dat dit slapen van Jezus hier zou betekenen: erbuiten staan, er niet bij betrokken zijn.

Dan zou het een vergelijkbare ervaring van de leerlingen zijn als bij Job. Die verweet God ook zich helemaal niets van hem aan te trekken in zijn ellende. Alsof God zich zou hebben teruggetrokken.

Bij tegenslag hebben we allemaal momenten met het gevoel dat God ons aan ons lot overlaat, dat Hij slaapt. Hij biedt geen uitweg voor de angst en de onzekerheid

waarin mensen terecht komen. Is hij dan niet om ons bekommerd? Waar is dan die God 'Ik-zal-er-zijn'? Voor gelovige mensen is dit inderdaad een vraag, die bij tegenslag steeds weer opspeelt. Ongelovige mensen spotten zelfs met woorden als: Waar is die God van je nu?

De ontredde van de eerste christenen is niet anders als de ontredde die we in onze tijd meemaken of op zijn minst via de media in onze huiskamer meekrijgen: geweld en oorlog, ziekte en vereenzaming, weinig toekomst perspectief...

Ook wij voelen ons vaak machteloos en angstig voor wat ons allemaal overkomt of kan overkomen.

En tóch... De verhalen van vandaag laten ons zien, dat in de grootste ellende, in de zwaarste storm, als wij God vertwijfeld aanklagen met zoiets van 'Waar ben je nou?', dat het God niet onberoerd laat en dat wij hoe dan ook een helpende hand krijgen aangereikt om onze angst en twijfels te overwinnen, om weer te durven vertrouwen, dat er uitkomst zal zijn.

Jezus liet zijn leerlingen ook niet vergaan in hun doodsangst, maar kan kennelijk die angst wegnemen, waardoor de ontredde, de chaos, de storm weer tot rust komt. De vraag van Jezus 'Waarom zijn jullie bang? Hebben jullie nog geen vertrouwen?', klinkt haast als een verwijt. Ik denk niet, dat we dat zo moeten verstaan. De leerlingen trekken al zo lang met Jezus op en hun vertrouwen zal gaande de weg steeds meer op de proef worden gesteld. Jezus wil ze als het ware op het hart binden: Durf toch te vertrouwen, durf toch te geloven, dat God niemand laat vallen uit zijn handen, zoals ik dat ook niet doe.

Vertrouwen, geloven... Dat is misschien wel ten diepste erkennen, dat je geen antwoorden hebt op alle vragen, dat je maar een pluisje bent in de storm van alle kwaad en chaos. Vertrouwen en geloven is misschien wel vooral: uit handen geven, er enkel zijn voor elkaar, een beetje houvast zijn voor de ander. Vorige week hoorden we de gelijkenis van het mosterdzaadje: erop vertrouwen, dat het hele kleine beetje dat je doet, uiteindelijk sterker is dan alle kwaad. Vertrouwen en geloven is misschien vooral: Ja zeggen tegen God, een ja tegen alle chaos in, een ja, dat je de moed en kracht geeft de weg van Jezus te gaan.

Jezus zegt tegen zijn leerlingen aan het begin van het evangelie van vandaag: Laten we naar de overkant gaan. Hij zegt voor mij daarmee als het ware: Waag het er maar op, durf de angst onder ogen te zien, ga er doorheen en durf vertrouwen. Ik sta naast je en Ik laat je niet vallen. Als je daarop durft vertrouwen kan je zelfs in de grootste storm rustig blijven en een houvast zijn voor anderen.

De leerlingen en ook wij hebben nog een weg te gaan om dat vertrouwen, dat geloof in ons toe te laten.

Hoe het met mijn schoonzusje is afgelopen? Ze is weer thuis, maar de angst en de storm zijn nog lang niet voorbij. Ook wij hebben samen met haar nog een lange weg te gaan. Laten we hopen en bidden, dat wij, zoals we hier samen zijn gekomen, moed kunnen putten uit wat we hier samen overwogen, en voor anderen en voor elkaar mensen kunnen zijn, die durven vertrouwen op Gods nabijheid in elk van ons, vooral daar, waar stormen opsteken en we dreigen te vergaan.

Dat het zo moge zijn.